

Sy-li spěwał,
Pilnje džěłał,
Strowja će
Swójbny statok
A twój swjatosok
Zradny je.

Za staw sprócnj
Napoj mócnj
Lubosć ma;
Bóh pak swěrnj
Přez spař měrnj
Čerstwosć da.

Njeh ty spěwaš,
Swěrnje džěłaš
Wšědne dny;
Džěń pak sjawty,
Duši daty,
Wotpoń ty.

Z njebjes mana,
Njeh či khmana
Žiwnosć je;
Žiwa woda,
Kiž Bóh poda,
Wokřew će!

F.

Sserbske njedželske łopjeno.

Wudawa ńo kóždu ńobotu w Smolerjez knihicziščezěni w Budyschinje a je tam ja šchwórtlětnu pschedplatu 40 np. dostac.

4. njedžela po tsjoch kralach.

Łut. 4, 16—30.

Kelto Božich domow tola na semi steji! Hdy by ńo šchtó na pucž podał a je licził, by jich wjazny stow tyřaz nalicził. Esu njes nimi wulfotne twarjenja, kiž maju ruma sa wjele tyřaz ludži, ńu pak tež we wotležanych wjeskach male twarjeńczka, na bróznje podobne, bjes wscheje pnyhi, kiž móža w ńebi jenož mału horstku ludži wopschijecž. A we wschěch tutnych zyrkwjach ńo kóždu lubu njedželu kemschenje džerži. A niz jenož njedželu; pschetož hdyž ńo tam džělawnj džěń pschi wěrowanju, khowanju abo wufšćenju Bože ńłowo přěduje, je to tola tež kemschenje. Pschi wschěch tutnych Božich ńłuzbach namařamy pak njes kšesćizjanami tola hiščezje telko njewěry a telko hrěšneho waschnja. To mohło nař k temu dowjesć, ńo bychmy do ńwójich kemschenjow mało džerželi. Tola Bože ńłowo je wufšny, kiž s džěla hařle posdžišcho šhadža, hdyž ńu ńhjerjo dawno semrjeli. Hařle ńudny džěń směje wo naschich kemschenjach a jich wužitku rořńudžaze a placžaze ńłowo prajicž. Nětko pak njeh nař to trořhtuje, ńo je Křhryřtuř ńam tež kemschenje džeržal a ńo je wón pola ńwójich kemscherjow tež njewěru, haj najwjetřchu ńłóscž namařal.

Rořpominajmy ńebi:

Kemschenje w Nazareće.

1. Křhryřtuř ńam tam přěduje.
2. Tež jeho přědowanju njewěrja.

1. Křhryřtuř pschińdže do Nazaretha, hđzež bu wocžehnjeny. Hiščezje bydłeřhtaj tam jeho starřchej; tam běchu jeho bratsja a jeho řnaczi s džěczazyh łět, tam řtejachu te woliowzy a řigowzy, pod kotrymiž běsche jako džěczó s druhimi hrał. Hđze nětko Křhryřtuř, do Nazaretha pschischedřchi, džě? Wón je k ńwójimaj starřchimaj řchol a je s nimaj řbožowny byl, wón wěřezje řkondžil njese, k ńwójim řnatym pohladacž. Duž pschińdže řabat. A tón džěń džěřche wón po ńwójim waschnju do řchule, to je, do Božeje řłuzby. Wón, na wopyt pschischedřchi, njese nikoho wot Božeje řłuzby wotdžeržował, ani hospodarja, ani czeledž; a wón řam jako hořcž ńo tež njese wot hospodarja wotdžeržecž dał. Řunjež řwonow njebě, kiž bychu do Božeho domu wołale, wón po ńwójim waschnju do řchule džěřche. Tu řtupaju psched naschej woczi naschi pobožni řerbszy wótzojo, kiž tež kóždu lubu njedželu po ńwójim waschnju do Božeho domu džěchu. A hdyž bychu pola pschecželřtwa na wopycžje byli, bychu ńo tam sa Božim domom prařcheli, a hdyž bychu domach řami hořczi měli, bychu s nimi njedželu do Božeho doma cžahnyli — po ńwójim waschnju. Haj, jako tajzy ludžo na semi bydłachu, njebě tehdy řemja řjeńřcha? Džal budž Bohu, ńu hiščezje tajzy. Ale wy druřy, řběhajezje woczi a hladajezje na řesufa a ńwójich pobožnych řerbskich wótzow a wrócžezje ńo k jich dobrym waschnjam!

A řesuf pořtany, ńo by cžital. A teho profety řesajaja řnihi buchu jemu date. A wón wotewri te řnihi. Křhryřtuř ńam tam nětko psched kemscherjemi

steji a je na tym, so by swój röt wotewrik a t nim rěczal. Tu drje prajimy: O so budzichmy tola mjes nimi byli! W Egiptowskej su psched něšto lětami žalbowane czělo pharaona Namsefa Wulkeho wurhli a jo w muzeju w Kairje postajili, po tajkim cziscze derje sdzeržane czělo teho pharaona, psched kotrehož je něhdy Mójšaf stupil t tej pschifajnju: Puschcz israelski lud t kraja! Kóždy móže tuteho pharaona tam dženfa widzecz, a czi, kotřiz su jeho widzeli, wobkrucza, kajki možny sacziscz je to na nich czinilo, so je psched nimi swědt tamnych starych czašow stal, a tak je jich to wo tym t nowa pschewědczilo, so biblija samu wěrnosc rěczi. Ale tam w Nazarecze bě tola wjazy, dylzi pharao, tam bě Bozi Syn sam. Haj, hdy bychmy jeho widzeli, kaž czi Nazarienszy, jenož mału khwilku, tak radzi chzpli potom wumrjecz, dofelz tola wjazy niczo rjensche na swěcze wohladacz njemohli! Ale czemu tajke pschecze! Wschato jeho hłof bljšchimy. Hdnyž so w zyrkwi biblija wotewri a so t njeje czi, dha su to tola te flowa, kiž su t jeho rta wuschle a kiž nětko tebi do wuschow klineza. Wschato widzimy jeho wobliczo. Pohladaj na wohtar, tam masch suamjo czerpjazeho Sbožnika. A hdnyž je wěrjazy samlutki w swojei komorzy, tam wón rěczi a tak nutrnje rěczi. S kim dha? S tym, kiž tam je, a kiž jeho widzi a kiž jeho bljšchi, t tym, kotrehož mējachu tam Nazarienszy psched sobu stejo, t Khrystušom. A wón cziťasche: Duch teho Knjesa je pschi mni teho dla, so wón mje je žalbowal a je mje poflak, so bych pschipowjedał khudym to evangelion, so bych jahojil rosmjeczene wutroby, so bych předomal jatym, so durbja puschezeni bycz, a blyhm to sašowidzenje, so bych předomal to spodobne lěto teho Knjesa. A nětko saczini wón te knihi a wuložowasche te flowa a jeho wobliczo jasnoscz Božeje krašnosczje debjesche a nětko džesche wón: Dženfa je tuto pišmo dopjelnjene psched waschimaj woczomaj!

Woprawdže: w nim bě profetow wěschczenje hacz na poslednje flowo dopjelnjene. Haj te hory, na kotrychž je Khrystuš t shromadženemu ludej rěczal, su bljšchale, tak je khudych a wopuschczenych t bebi wolał a jim wješeku powjescz wumožjenja pschinješl. A scženy czichich domow su swědzy teho, tak je někotry hrěschnik t rosbitej wutrobu so na njeho wobroczil a wón je jemu woczki wotewrik, so je so swojeho hrěcha prawje dohladal, a je do ranow jeho swědomnja wolij swojeho trošhta lał a je jahojil a do wutroby nowu mōz dał, so je swjastki hrěschneho waschnja, blyny kaž law, rostorhal, so bu w Khrystušu swobodny muž. Haj nowy czaš switasche psches njeho. Mójšafoway sakon bě kōžde 50. lěto sa jubjelske lěto, sa spodobny czaš postajil. W tym lěcze mējesche kōždy, kiž bě te poslednje 50 lēt swoje pola, swój dwór shubil, tuto swoje wobbedženstwo, a shtož bě sa wotrocza pschedaty, swoju swobodu sašo dostacz, a to bjes wscheho sarunanja. Lud wschal so tuteho postajenja wjazy njedžeržesche. Khrystuš pak bě woprawdže w duchownym nastupanju tutón nowy, spodobny czaš pschinješl. A Nazarienskich t lubosnymy flowami wabjesche, so bych do njeho wēriłi a wschitzy psches njeho tak sbožowni byli. A tola jemu njewērja.

Hiscze pschezo Khrystušowa ruka t tym samym zohnowanjom do człowškeho žiwjenja pschima, kaž tehdy: W džeczatstwe naš na prawym puczju wodzi, w naschich hrěchach, hdnyž naš ludžo wot so storkaju, naš t bebi kiwa, hdnyž nihtó naschu srudobu nam stajicz njemōže, nasche

blyny trēje, a hdnyž ludžo niczo wjazy njemōža, hacz nam row wurycz, naschu duschu do njebješ scžehnje. A kōžde předomanje swědczi wo tym a prošy kōždeho kemscherja, so by so te Khrystušej wobroczil a sbožowny byl. A tola ludžo předomanju njewērja, kaž tež:

2. Khrystušowemu předomanju njewērjachu. Nazarienszy dawachu swědczenje wo Khrystušu a dživachu so tym lubosnym flowam t jeho rta. Tutón knjet Božeho flowa durbjesche tola t njebješ samych bycz, haj Bozi Syn sam! Tajkeho hiscze bljšcheli njebēchu a jeho flowa pschimachu so we wutrobje. Ale hižom bēchu te šle, wot czerta wupoflane ptaki tu, te sorna sesberacz. Njeje tutón Josefowy syn? woni džachu. A duž rjeknu pschi bebi dale: Wón tež niczo wjazy njeje hacz my a do jeho flowow tež dale wjele džeržecz njetriebamy. Haj, hdy by dživny czinil tež pola naš, kajkež je, kaž chzedza někotři wjedzecz, w Kapernaumje czinil, a hdy by tak psched naschimaj woczomaj pokasal, so je woprawdže něšto wjazy, dha chzpli radzi wēricz, so je profeta, haj so je Bozi Syn. Ale tak je Josefowy syn, kaž smy my synojo swojeju staršcheju, a njeje niczo wjazy. Tajke myšle pschethodžowachu jich wutrobu. A nikomu drje dale wo tym njerēcžachu. Ale tón Knjes, kiž wē, shtwo w žanym człowjeku je, tute myšle na jich wobliczach widžesche a duž na nje wotmolwi a džesche: Žadny profeta njeje spodobny, njeplaczi niczo w swojim wōtznym kraju. Shtwo by mi teho dla pomhało, pola waš dživny czinicz? A hdy bych we waschim kraju hiscze wjetsche czinil, dylzi w Kapernaumje, hdy bych tu mormych po tyšazach t rowow wodzil, wy byšcze tola nekajku wurēcž namakali, sadny kotrejež byšcze so se swojej njewēru wukhowali. To pak wam praju: Hdnyž so wy sa mnje samfacze, dha ja wot waš t pohanam pōndu, a czi budza do mnje wēricz. Khudych bě w Israelu sa Elišoway czaš wjele. Dofelz pak Israel njewērjesche, bu Eliš wot Boha do pohanškeje Sidonskeje poflanj, so by khudu wudowu našpēcil. A runje tak je posdžišcho Eliša wušadneho pohana wucziseczil, a czi wušadni židzi, dofelz njewērjachu, swoju khorošcz wobkhowachu.

Tak rěczesche tón Knjes. A jako woni to bljšchachu, so wón pohanow sa jim runych džeržesche, haj samo jich wysche nich stajesche, dha wudry kapaze plomjo jich hnēwa. A postanuwšchi wustorcžichu jeho t teho mēsta won a wjedzechu jeho hacz na wjēch teje hory, na kotrejž jich mēsto bēsche natwarjene, so bych do jeho dele storcžili. Tajki wukhōd mējesche lubošne předomanje nascheho Sbožnika w Nazarecze.

Wy snajemy a cziťamy a bljšchimy tež Khrystušowe flowa, kaž tamni. A smy je tak prawje nutrnje bljšcheli a so do nich prawje hluboku podnōriłi, dha je wschal tež nam tak, jako bych do nam njebjeske hłofy do wutroby padale. Wy smy tak sbožowni a spokojeni. Duž pak bljšchimy ludzi rěczecz: Khrystuš je jenož Josefowy syn, wschēdny człowjek, niczo wjazy. Shtwo dha na jeho flowa wjele dawasch? Haj, hdy by dživny czinil, kajkež je, kaž biblija wudawa, něhdy czinil, tež dženska hiscze, so bychmy je se swojimaj woczomaj widzeli. Njēch tola jeneho t rowa sbudzi! Ale hdže dha to czini? O, bljšchich ludzi tak rěczecz, njepofluchaj na tajke flowa! Hdny by Khrystuš dženska runje te dživny czinil, kiž bebi ludžo wumyšla, wēr: Shtož flowu njewēri, njeby tež wērił, hdy by shtwo wot mormych stanył.

A hdyž my njechali wěricz, dha teho dla semja bjes wěry njebudže, a njebješa niz bjes sbožnych. Gladajče won do schěrokeho šwěta! Někotra lóž so po morju do dalokeho kraja wješe a na nej je mišionar, kotrehož Bóh t pohanam sczele. A s cžrjódami pohanjó pschibohom wopuščežuja a so te Ahrystušeje pschibrocžuja a do njeho wěrja!

Duž wostańmy w šwojej wěrje.

Alle bohuzel, dospěj jich je pola naš, kiž do njewěry šapadnu; a njewěra jich do hněwa dowjedže. Haj, wy Nazarjeńšy stareho cžaša, wy macže hódnych potomnikow mjes kšesčizianami. Kšesčizienjo to šu, kiž w Franzowškej Bože martry se šulow a domow mjetaju. Kšesčizienjo to šu, kiž chzedža wučžbu wo Ahrystušu se šulow a domow wušamknyč. Kšesčizienjo to šu, kiž šu drje njedželu dopoldnja hiščeže Ahrystuša w zyrkwi rěčecž kšyščeli, ale wječor jemu s domu hieč kafaju, so njeby jich hrěščne šuttki widžal.

Je Jesuš, wot tebe s domu wustorcženy, pať s tym hižom mormy?

Haj, Jesuš steji tam na skale. Hněwne woczi so na njeho wudžeraju, kosczojte pjašče do njeho štokaju — hiščeže krocžel dale a wón leži rosraženy na skale we hlubiny. Duž steji wón na jene dobo psched šwojimi nje-pscheczelemi we wschej šwojej krašnosći. Woni so štroža a njemóža pschecziwo njemu šawcžka hibnyč a wón dže přjedža psches nich přjecž, kaž kral, psched kotrymž wscho do bofa šupa.

Duž wěrmu do Ahrystuša. Potom njeponóžje wón jemu přjedža psches naš přjecž, so bychmy šrudni ša nim hladacž dyrbjeli, ale wón naš ša šobu powjedže do šwojeje krašnosće. Šamjeń. Kř. w H.

Na ranje.

(Spitta.)

Sana 1, 9.

Žno šhadžeju tam s ranja škote šera,
A wscho, ščtož nóz bē pschitrywata wčera,
Je šawne šaš', wscho šlónčžo rosžakni;
Wšchē horn, doły, kiž šu podrěmale
A šawrijene we ložu mhlý tu špale,
Šlej, šybola šo w šlónčžnej šwětkošći.

Šwěcž do wutrobny mi a daj mi krašnosć,
Mój Jesu, kiž šy cžěmnej duschi jašnosć,
Ach, wubudž we nej džeńštu šwětlinu;
Ach, šjerw mi wschitke hrosne šmylki moje
A pschekrašń we wutrobje šnamjo šwoje,
Wšchez' tebi podobnišči byč ja čžu.

Daj w twójim šwětle mje tež dženša šhodžicž,
Čhžyl s twojej lubošču mje šwěru wodžicž
Kaž nowe wožiwjene štworjenje,
So tež psches nowe žiwjenje tu šwjate,
Kiž psches tebe b'dže štworjene a date,
Bych tebe šwalil, cžecžil wobštajnje.

Ša njeproschu: Wšmi přjecž dnja wobcžeznosće!
Ně, lubošč daj, šo šnješu hubjenosće,
A wěru, šo mi špodobne wscho je,
So by mi wschitko t mojom' šbožu tyšo

A wschitko ša mnje žohnowane bylo,
Ščtož šo mi s twojej' rukow dostanje.

Ša njeproschu: Daj cžiščinu mi tola!
Ně, Anježe, njech šo stanje twoja wola;
Daj džěšču jeno cžichu wutrobu!
Hdyž semja mje do šemštok' holka cžehnje,
Njech wutroba pschi tebi bydli rjenje,
Čžehń wot semje, ach, t njebješam ty ju!

Ša njeproschu: Ach, šlónč mi prawje rucže
Wšchu nusu žiwjenja a šyššne pucže!
Ně, wostań jeno pschi mni we próžy.
Ša njeproschu: Daj bóršy herbštwo twoje!
Ně, špožč, šo přjedy špuščěžu hrěchi šwoje,
A mojih hrěchow šmjercž budž, Anježe ty.

O šlónžo žiwjenja, šwěcž dženk mi rjenje,
A nješwěcž podarmo mi dženk a ženje,
Budž moje šwětko we wschej cžěmnoščzi;
Šwěcž jašnje mi, ach, to šej horžo žadam,
Šo s wješ' lom do wječžornoh' šlónčžka hladam,
Hdyž drohu šmjertnu hieč mam t wěcžnosći.

Šurij Bróš.

Šhubjene dny.

Tón džen je šhubjeny, na kotrymž ničšo s Božeho šlowa nawuflnyl njejšym. Wšchědnje dyrbjeli my šebi šwjate pišmo bracž, a kaž hušto je wosmjemy, s njeho něščto ša šebje wsacž.

Tón džen je šhubjeny, na kotrymž ničšo wo towarštwje s Bohom njejšym šacžuk. Wono je žiwjenje dusche a modlitwy wodych, s kotrymž šebi duscha žiwjenje šđerži.

Tón džen je šhubjeny, na kotrymž njejšym něščto dobre cžinil. To móže šo w šwucženym šhodže mojeho wschědneho powolanja štacž, a ja dyrbjal Bohu džakowny byč, šo mi telko škladnosće škicž, jemu šlužicž. Duišči pomozny byč, je lěpje hacž cžělej; tola dyrbjeli my to jene cžinicž, to druhe niz wostajicž.

Tón džen je šhubjeny, na kotrymž njejšym w něšajkim nastu-panju nad hrěchom we mni dobył. Štaženje, kiž w naš bydli, móže šo jenož s pschezo wospjětowanym próžowanjom wutupicž. Štu wobužnosć pschewinnyč, hrěščne pokšilenje šaprěcž, je lěpsche hacž šemški dobytł teho dnja. Šoždy hrěch, kiž šy wotbył, je kaž wotbyty punt, kiž je cže pschi bēhu ša wěcžnym dobyčžom wob-čžezował.

Tón džen je šhubjeny, na kotrymž žane krocžele na pucžu t njebješam do přědka njejšym cžinil. Šucžorac' ma s prawom šoždy džen ša šhubjeny, na kotrymž dyrbi šměrom ležo wostacž, hdyž dyrbjal po prawom dale pucžowacž.

Kať wjele šhubjenych dnjom šteja tež w prothžy mojeho šańdženého žiwjenja! Žiwjenje je krotke, wěcžnosć s šoždym dnjom bliže pschińdže. Njedyrbjal dha šoždy džen wutupicž, šo bych telko dobytka kaž móžno s njeho cžahnył? A njedyrbjal s tym bjes šomdy a hiščeže dženk šapocžecž?

Šludry poš Mali.

Šowjedacžko se šawštajenštwja Šana Wjele.

(Šotracžowanje.)

Šižom šonšamny džen Šoršenson šutkowacž poča. Wón po žnyšm kraju wosšaw roššlacž da. Wšchitžy cži wojazy, kiž bēchu šóbla byli, hdyž bu šon cžěški hrób s nadbēhom wšaty, mējachu psched njeho pschińcž a doplacžne myto ša šwoju tehdyšchu šmuži-

łoscą dostac. Duż seńdze ło była na postajenym dnju. Někoti tajzy, kiż bėchu hiščyze pod brónju wostali, i wjetscha pał czi, kosiż ło, i brónjom domoj puščyczeni, po kraju roseńdżechu.

Wón bedżesche na swojim bohotskim stole, a i bofa njeho ta pani, swojeho pšyczka na klinje dżeržo. Czi mužyży dyrbjachu pšched njeho kóždy wošebje stupicż a do drobna prajicż, kał bė ło tehdy wscho mělo. A wona kózdeho potom ł febi do bliska sfaša, so by i jejneje rufi tu sapłatu dostał. To pał ło tehodla sta, so mohła kózdemu sa tej blusnu blisko doścż do woczow hladacż. Haj, blusnaczi bėchu drje mjes nimi mnošy, žadyn pał njebė tón pytanj cżlowjek. Też mējesche wona teho pšyczka na klinje bedžo, w tej nadżiji, so wón teho burowza, i cżuchom sešnowišci, pšcheradži. Ale to skoczatko hladašche na wschitkich smėrom, njerypny ło a nješčycżowkny žaneho syla.

Duż zyły pšchepyt bjes wuspėcha wosta. Njebė žnadż tola tón wojak je žmjerzczu wuščoł? Albo bėsche žnano nėhdže w nėkajkej nasadnej wjezy, hdžež jeho tón krajny wošjaw nadeščoł njebė? Albo bėsche ło cżinjeneje skóscze dla strachowal pšchincż? — Tu wobžarownu maczeł dalisचे rudženje saja.

Torstenson njechalche ło hiščyze wscheje nadżije wsdacż. Wón snowotka wošjaw do kraja póbła, kiż nahladne myto sa teho žlubi, kiż mohł wošjewicż, i wotkal je ło tón dżiwny poš naschoł, kiż je w tym hoščenzu byl. Ale też na to ło niczo njechalche na swawne hibnyč. Tydžen po tydženju i podarmnym cżakanjom sańdže.

Skónczujc ło dorosła wježna holza da ł bohotej domjescż, kiż cżyščy wo tym skoczatkum powjescze sdželicż. Pšched nim a pšched tej pódla bedžatej knjenju wona takle powjedacż pocza:

„Man bė nam wumrjel, a našcha macż, khuda wudowa, mējesche nėtko naš tsi drobne šyroty žiwicż. Duż dyrbjesche lėpscheje sašlužby pytacż, dnyžli ta domowna bė. Někotre žónke, nam snate, bėchu we wójnje wojeršte koczmarli byle a njemało pjenjes sašlužile. Duż wabjachu maczeł, dofelž bė kruta a khrobła, so by też wona ł našchemu wóštku sa tajku marketendarfu sčła. Naš džeczi sa tón cžaš ł dobrym pšcheczelam da. — Krótko do wujednaneho mēra wróci ło dom a njebėsche podarmo na precžkach byla, dofelž bė ło ji, kaž žlyščachmy žukodow prajicż, nėhdže w Nėmzach abo dalokich Cžechach ł pjenjesam sčlachcziło. Nam džecżom pšchinjeke nėščto darjeńkow i zusby žobu a mjes nimi pėkneho pšyczka. Tón bu nam bóršy lubošny towarščik. Ale to bė nam dżiwno, so njebėsche maczeri luby, hacžrunje bėsche tał pšchitulny ł njej. Po cžašu halle šhonicmy, pšchecžo je na njeho tajka hrosna. To skoczjo ju stajnje w myšlach sčerjesche, dofelž jej njebėsche móžno, hólczeza sabycż, kiż bėsche pšchi tym pšyczku žakostnje wrėščezal. Posdžischo powė nam hiščyze, so je to woobe džecžo najšteršcho morwe. Dale a mjenje móžesche wona to skoczatko w domje snjescż. Napošledku wuhna mje ł nim do lėša: „Dži a wobwėšni jo tam, so mi ł woczow pšchindže!“ To cżinicż dyrbjach hicż. Tola jo wobwježla nješym. Mi bė to žel. Duzy setkach zuseho muža, kiż bė na dróšy ł městu; temu to pėkne skoczatko dach a jeho proščach: „Budžcze ł nim dušny!“ Macż nješponni ženje wjazy na njo a khėtro šwarjesche, hdyž žane ł naš na njo spomni. Senicžy loni, ležo na žmjerčnym ložu, wona se šrudnym hłokom sanješe: „Tón poš“, a po khwilžy sdychny: „To džecžo!“ — Tu macze wschitko, sčtož wėm. Ale hacž je wašč poš wopravdže tón, kiż je naš byl, to mohła jeno sarucžicż, hdy by mi na woczji pšchischol.“

Tón pšycžł, puščyceny do jstwy, tu holzu na mēscze sešna. Wón ł wježelom žawknyšchi runy pucż na nju postoczi. A wona, też jeho spóšnowišci, sawoła ł wježelym hłokom: „Haj, to je naš

cżužka!“ Eso cżapnyšchi ł njemu majtasche jeho a nješasta wołacż: „Mój cżužlo! Mój lubščy cżužlo!“ Tón pał postawasche wot njeje ł tej pani a wot tuteje sašo ł tej holzy, jako by rjez cżył, so cže jej wobė hromadu swjescż. To bėsche hucžitwy napohlad.

Tej pani, we wutrobje hnutej, ło bylšy žórlachu. Ta želnawa holza, njewjedžo, sčto ma to rėfacż, ło pšched njej poklafny a ło ł cżucžitwym ertom praschesche, pšchecžo tola tał placze. A hdyž bėchu jej powjedžili, sčto a kał ło ł tym skoczatkum ma, sapocža prošycż, hacž jo njechali jej wróczicż, hdyž tola tej hrabinej tajkule šrudobu wubudža. „Wón by ło nėtko pšchi naš dobro doścż mē, dofelž pola naš ničto wjazy njeje, komuž by wohidny byl.“ Ale ta hrabina, febi jo twjerdže na wutrobno dżeržo, wjesche ł hłowu. Wona posticzi tej holzy móšchnicžku skotkow a na nju pokiwny, so by sašo božemje sčła.

Kał mohło to hinał bycż, hacž so też Šhrystina, kralowa w kraju, wo zykej tutej wėzy žlyščala njeby? Ta febi tu hrabinu do hrodu pšcheprošycż da, so mohła wot njeje žameje wscho dospoľnje nawjedžicż. Šu lubošnje witawšchi, da febi ł nutrnej žobuželnošču zyly tu naležnoscż roščkascż a potom ji pšcheczelnje žlubi, so cže też wona ł dalščim wupytam radny spomóžna bycż. — To wsčak ta wudowa ł dżaknej wutrobu pšchija, nješewi pał, so je jej wschitka nadżija swjadła, hdyž ło tola wo jejnym žynku ani žlėdžika namafacż njeda. —

W tym cžašu bohó Torstenson sčhori a ło po krótkej khoro-watosczi je žmjerzczu miny. Ta pani bėsche po dolhim rošmyšlowanju runje na tym, ło do swojeje domišny wróczicż. Š dżakownej dušchu pšchecžitwo njebočicžkemu knjesej a jeho miłoscžiwej mandželstej knjeni pał cżyščy hiščyze wostacż, hacž njeby pohrjebna žwjatocžnoscż skonjana byla. — Te pohrjebny pał njewotmėwachu ło w mēscze Stokholmje žamym, ale na khėtro šdalnym kuble, hdžež mējesche Torstensonowa žwóžba swoje ródne pohrjebniščezjo.

Esamo wot ło je wėste, so ło ta žobužarowna pani ł tej žmjerčnje šrudženej wudowu sa cžėlnym wosom na pšchemod žobu wjesesche. A pšchi febi mējesche swojeho pšyczka, sčtož tola pšchi pohrjebach pšchistojne njeje. Ale wón bėsche sa njej žakosčil a njebėsche nikał wot njeje cżył.

(Pšchichodnje dale.)

Wščelake ł bliska a ł daloka.

— Sańdženu njedželu mējesche ło žyrtwinšta wšitazija w Barcze. W šerbskim kemsčenu mējesche knjes farat Wrosat-Hrodžisčezanski rėcż na wošadu, w nėmškim džeržesche knjes wysčšchi žyrtwinšti radžicžel Rosentranž wšitazisku rėcż. Wopóšdnju bėsche katechizmu-šowe roščecžowanje a šhromadžisna hošpodarjom, w kotrejž ło wo žyrtwinškich naležnosčach wošady rėcžesche.

— Šerbskich starščich, kosiž maja wobdarjenčy žynow, na pšchihotowarńju (prāparandu) sa seminar we Wožerezach ledžklivyč cżinimy. Wšchnoscż dawa khudym pjenježnyč podpjerow. Tež tajzy, kosiž žu ło na Budyški seminar samolwili, a pšchi pšchijmanškim pruhowanju ło žnano pobrachowazeho ruma dla nješbu pšchijecż mohli, maja hiščyze sčladnoscż, do Wožerez hicż, dofelž je pšchijimanje halle jutry.

„Bombaj Wób“ njeje jenož pola knjesow duchownych, ale też we wsčech pšchewawarńjach „Šerb. Nowin“ na wšach a w Budyščinje dostacż. Na sčtwórcž lėta placzi wón 40 np., jenotliwe cžišla ło sa 4 np. pšchewawaju.